

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **V., s.r.o.**, N.N., zastúpený advokátom a daňovým poradcom *JUDr. E. K.K.* Advokátska kancelária, G.G., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. I/223/14354-112798/2009/990057-r zo dňa 7. októbra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/114/2009 - 50 zo dňa 26. mája 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/114/2009 - 50 zo dňa 26. mája 2010 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, uvedené v záhlaví tohto uznesenia a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu a súčasne žiadal jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že žalovaný rozhodnutím č. I/223/14354-112798/2009/990057-r zo dňa 7. októbra 2009 (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu K. I č. 695/231/61357/2009/Dub zo dňa 22.7.2009, vo veci nepriznania nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2007 podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) a bola určená vlastná daňová povinnosť pre žalobcu 8.857,36 €.

Krajský súd konštatoval, že z kúpnej zmluvy č. 02/2007/V. zo dňa 2.7.2007 uzavretej medzi žalobcom a U.U., s.r.o. K. vyplýva, že predmetom zmluvy bola dodávka rýdzeho zlata Au o rýdzosti 999,9/1000 podľa špecifikácie uvedenej v prílohe 1 tejto zmluvy, objednávka č. 10/2007/au/, t.j. zlato v tehličkách, opuncované s certifikáciou; konečný dodávateľ U.U., s.r.o. nebol ani sprostredkovateľom uvedeného zlata; uskutočnenie zdaniteľných obchodov v daných obchodných reťazcoch nebolo sporné.

Podľa názoru krajského súdu, ak žalobca sám deklaroval nákup zlata vo forme tehly, čísla certifikátov si opísal a originály odovzdal svojmu odberateľovi, išlo o obchod pre účely predaja výrobkov bez ich ďalšej úpravy za účelom dosiahnutia zisku, teda o obchodovanie s investičným zlatom, s poukazom na to, že pri posledných dodávkach sa kontrolovala iba hmotnosť, číslo certifikátu a číslo na tehličke; rýdzosť zlata sa nepreverovala.

Krajský súd nepovažoval za právne relevantnú námietku žalobcu týkajúcu sa zmeny názoru správcu dane pri výklade ust. § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. pri interpretácii právneho predpisu v čase pred a po vydaní napadnutého rozhodnutia a to z dôvodu, že daňová kontrola, vykonaná u žalobcu v danom zdaňovacom konaní, sa netýkala iného obdobia, v ktorom správca dane ust. § 67 ods. 1, písm. a/ vykladal inak, resp. v neprospech žalobcu. Poukázal na to, že v konkrétnom prípade išlo o vydané rozhodnutie na základe daňovej kontroly za mesiac júl 2007, iné zdaňovacie obdobie nebolo predmetom rozhodnutia správcu dane, okrem zdaňovacieho obdobia apríl 2007, čo bolo predmetom konania vedenom na prvostupňovom súde pod č. sp.zn. 7S 24/2009, avšak s obdobným výsledkom argumentácie výkladu práva, ust. § 67 ods. 1, písm. a/ cit. zákona o DPH, a teda predmetom preskúmania nemôže byť iné rozhodnutie správcu dane, napr. vo vzťahu k iným kontrolovaným právnickým osobám (napr. T.T.).

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu, právne stanovisko zaujal vo vzťahu k dodávke investičného zlata a na základe skutkového stavu vecne správne rozhodol v intenciách ust. § 49 ods. 1, § 67 ods. 1, 3 zákona č. 222/2004 Z.z. v platnom znení, ust. § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania v dôsledku jeho neúspechu v tomto konaní.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tvrdil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bola vec po právnej a skutkovej stránke posúdená nesprávne a rozsudok nie je v súlade so zákonom. Dôvodil, že už v odvolaní a následne v žalobe poukazyval na potrebu zodpovedať otázku, prečo daňové úrady až do vydania pracovnej pomôcky Daňového riaditeľstva SR č. 14/03/2008 od roku 2004 do roku 2008 vykonali množstvo kontrol a napriek osobitnej úprave uplatňovania dane pri investičnom zlate v ustanovení § 67 zákona č. 222/2004 Z.z. nenamietali predaj zlata, ktoré formálne spĺňalo podmienky investičného zlata podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. v cenách včítane dane z pridanej hodnoty a nenamietali odpočítanie dane z nákupu uvedeného zlata. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nedal presvedčivú odpoveď ani na jednu otázku nastolenú žalobcom, ktorá má podstatný význam pre vec, s poukazom na § 157 ods. 2 O.s.p.. Uviedol, že deklaroval nákup zlata, ktoré nebolo od dane oslobodené a nikde netvrdil, že nakúpil investičné zlato, to tvrdil správca dane. Uviedol, že ak daňové orgány tvrdia, že išlo o dodávky investičného zlata, ktoré sú podľa ust. § 67 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. oslobodené od dane, potom k tomuto dôkazu nesú aj dôkazné bremeno, s poukazom na to, že v daňovom konaní platí, že dôkazné bremeno má každý k svojim tvrdeniam. Namietal, že skutkový stav v tomto smere nebol zistený v súlade s § 29 ods. 2

zákona č. 511/1992 Zb. čo najúplnejšie a závery daňových orgánov sú predčasné a nepotvrdené.

Namietal, že krajský súd sa nevysporiadal ani s jeho námietkou, že aj keď podľa Nariadenia Rady ES č. 1777/2005 trh formálne akceptuje zlaté tehly o hmotnosti 1 kg, reálne trh s drahými kovmi zlaté tehly o hmotnosti 1 kg neakceptuje a s predloženým dôkazom Smernicou Asociácie Londýnskej burzy drahých kovov sa vôbec nezaoberal. V ustanovení § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. sa neuvádza, že ide o hmotnosti, ktoré sú uvedené v prílohe č. II Nariadenia Rady ES č. 1777/2005, ale sa výslovne uvádza, že musí ísť o hmotnosti, ktoré akceptuje trh drahých kovov. Smernica Asociácie Londýnskej burzy drahých kovov predstavuje dôkaz, že ak by sa aj preukázalo, že žalobca nakupoval zlaté tehly požadovaných parametrov a ak by sa aj preukázalo, že mali hmotnosť 1 kg, trh s drahými kovmi by ich neakceptoval a nejednalo sa o nákup a predaj investičného zlata.

Žalobca poukazoval na to, že k zmene výkladu ustanovenia § 67 zákona č. 222/2004 Z.z. nedošlo v dôsledku náhlejšej, resp. neočakávanej zmeny zákona, ale bez akejkoľvek zmeny zákona len v dôsledku podstatnej zmeny výkladu zákona (pravidiel) a názoru daňových orgánov na jeho aplikáciu. Uvedený postup daňových orgánov je podľa názoru žalobcu nezlučiteľný s princípom materiálneho právneho štátu zaručeného čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je princíp právnej istoty. Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S 70/2009 vyplýva, že súd sa s touto zásadnou a nosnou námietkou žalobcu nevysporiadal vôbec.

Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/37/2009 z 1. decembra 2009, ktorým súd v úplne identickej veci zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Banská Bystrica a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie. Uviedol, že v danom prípade je potrebné v konaní a teda aj v konaní správnych orgánov aplikovať princíp predvídateľnosti konania a rozhodnutia a teda je potrebné, aby účastníci správneho konania mohli v prípade obdobných vecí predvídať priebeh a výsledok tohto konania, a teda aj obsah vydávaných rozhodnutí.

Namietal, že z obsahu rozhodnutia žalovaného a z rozsudku Krajského súdu v Košiciach vyplýva, že nosným prvkom obrany žalovaného a odôvodnenia rozsudku krajského súdu je argumentácia Nariadením Rady ES č. 1777/2005 o vykonávacích opatreniach smernice 77/388/EHS, kde sú uvedené hmotnosti akceptované na trhoch s drahými kovmi. K Nariadeniu Rady ES č. 1777/2005 uviedol, že opatrenia obsiahnuté v tomto vykonávacom nariadení boli určené výlučne na vykonanie niektorých ustanovení Šiestej smernice. Aj keď opatrenia boli vytvorené na to, aby objasnili ustanovenia Šiestej smernice, dosah uvedených vykonávacích opatrení bol obmedzený a od Šiestej smernice sa nemohli odchyľovať. S účinnosťou od 1.1.2007 bola Šiesta smernica nahradená Smernicou Rady 2006/112/ES. Bez ohľadu na to, že Nariadenie Rady ES č. 1777/2005 bolo záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné, bez potreby akejkoľvek legislatívnej formy na jeho zavedenie na úrovni členských štátov, išlo len o vykonávacie opatrenie k Šiestej smernici a jeho účinnosť bola limitovaná účinnosťou Šiestej smernice. Keďže Nariadenie Rady ES č. 1777/2005 stratilo účinnosť a nebolo nahradené iným predpisom explicitne upravujúcim hmotnosť zlata akceptovaných trhom drahých kovov, je možné dospieť k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, čo zdôvodňuje postup podľa ustanovenia § 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 246c ods. 2 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2, a dospel k záveru, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre potvrdenie alebo zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane daňovému subjektu - žalobcovi podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie júl 2007 a určil mu vlastnú daňovú povinnosť, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný správny orgán rozhodoval s konečnou platnosťou o nepriznaní nadmerného odpočtu žalobcovi podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. a určení jeho daňovej povinnosti za zdaňovacie obdobie júl 2007.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250d ods. 1 O.s.p. predseda senátu vyžiada spisy žalovaného správneho orgánu, ktorý je povinný bez meškania ich predložiť spolu so spismi správneho orgánu prvého stupňa.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené

v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo súd pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v konaní v súlade s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za účelom vykonania súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu si súd vyžiada administratívny spis, ktorý je povinný žalovaný správny orgán súdu predložiť. Ak nedôjde k vybaveniu žaloby spôsobom uvedeným v § 250d ods. 2, 3 O.s.p., výsledkom súdneho prieskumu je rozhodnutie súdu rozsudkom tak, že žalobu zamietne alebo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie (§ 250j ods. 1, 2, 3 O.s.p.).

Povinnosťou súdu je rozsudok odôvodniť v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2, tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôvodov, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v žalobe a zodpovedal na najdôležitejšie namietané otázky, resp. hmotnoprávne alebo procesné pochybenia správneho orgánu, ktoré žalobca namietal v žalobe.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď z napadnutého rozsudku krajského súdu nevyplýva, v akom rozsahu súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, keďže v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd náležite nevyhodnotil, či a z akých dôvodov nepovažoval za dôvodné žalobné námietky žalobcu uvedené v žalobe, na ktorú skutočnosť poukazuje žalobca aj vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ktorá skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z obsahu predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril pripojený administratívny spisový materiál, odvolací súd zistil, že žalobca žalobou podanou na Krajský súd v K. dňa 16.12.2009 sa domáhal preskúmania zákonnosti

rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu – Daňové riaditeľstvo SR č. I/223/14354-112798/2009/990057-r zo dňa 7. októbra 2009 a žiadal, aby súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd si vyžiadal spisový materiál žalovaného správneho orgánu. Z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný súdu predložil originál spisového materiálu.

Žalobca v žalobe opísal skutkový stav veci a tvrdil, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je nezákonné a týmto rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že ak daňové orgány tvrdia, že išlo o dodávky investičného zlata, ktoré sú podľa § 67 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. oslobodené od dane, potom k tomuto tvrdeniu nesú aj dôkazné bremeno, s poukazom na to, že podľa § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane je povinný dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a preto ani pre daňové orgány nepostačuje, aby len tvrdili splnenie zákonom stanovených podmienok pre uplatnenie oslobodenia od dane, ale musia existenciu podmienok jednoznačne preukázať. Namietal nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. žalovaným správnym orgánom pokiaľ ide o výklad akceptácie zlata trhom drahých kovov, tvrdiac, že smernica Asociácie Londýnskej burzy drahých kovov predstavuje dôkaz, že zlaté tehly, ktoré nakupoval a predával žalobca nemali hmotnosť, ktorú by akceptoval trh drahých kovov a teda sa nejednalo o nákup a predaj investičného zlata podľa § 67 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z.. Vytýkal žalovanému správne orgánu zmenu výkladu ustanovenia § 67 zákona č. 222/2004 Z.z. napriek tomu, že zákon nebol novelami menený a daňové úrady pri kontrolách nenamietali predaj investičného zlata s daňou a odpočítanie dane z nákupu uvedeného zlata s poukazom na to, že k zmene výkladu citovaného ustanovenia zákona došlo bez akejkoľvek zmeny zákona len v dôsledku podstatnej zmeny výkladu zákona (pravidiel) a názoru daňových orgánov na jeho aplikáciu vydaním pracovnej pomôcky Daňového riaditeľstva SR č. 14/3/2008, čo je nezlučiteľné s princípmi materiálneho právneho štátu zaručených v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorých neoddeliteľnou súčasťou je princíp právnej istoty. Žalobca v odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu vytýkal súdu prvého stupňa, že sa s touto jeho zásadnou a nosnou námietkou nevysporiadal vôbec. Ďalej v žalobe namietal, že žalovaný správny orgán sa náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní vrátane údajov, ktoré ako odvolateľ uviedol v doplnkoch odvolania, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov. Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu vytýkal súdu prvého stupňa, že nedal presvedčivú odpoveď ani na jednu otázku ním nastolenú, ktorá má podstatný význam pre vec, s poukazom na § 157 ods. 2 O.s.p..

Vzhľadom na uvedené odvolací súd v danej veci po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a ním predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s právnymi normami citovanými vyššie, keď náležite sa nevysporiadal s námietkami žalobcu vznesenými v žalobe, ktorá skutočnosť má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. sp. zn. III. ÚS 36/2010 konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci.

Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť [§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07], pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08). Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Z uvedených dôvodov sa odvolaciemu súdu javí výklad, ktorý urobil súd prvého stupňa v danej veci, s poukazom na uvedené skutočnosti, ako jednostranný a formalistický výklad, a teda ako zjavne neodôvodnený a tým aj nesúladný s právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva ako súd postupoval pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu na základe žaloby, keď v odôvodnení rozsudku vo veci samej nedal jednoznačnú odpoveď na zásadné námietky žalobcu uvedené v žalobe proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu vzhľadom na uvedené takéto závery podľa názoru odvolacieho súdu neobsahuje a teda je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

Uvedené skutočnosti viedli odvolací súd k rozhodnutiu, ktorým napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu a vo veci opäť rozhodnúť.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude v novom rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 3 rozhodnúť opätovne aj o náhrade trov konania vrátane o náhrade trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 27. apríla 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth